

Георги Янев

ДЕН

Лирика

Георги Янев, автор

ДОБРОТА

Доброто, човешкото
е, да почувстваш
истински чуждата болка.
Не трябва тук само дума
сладка или поглед благ.
Единственият ляк
срещу всяка наша
болка
е добрата протегната
приятелска ръка.
Само тя спасява
от неправда, гняв и смут
човешката душа!

ПОСЛАНИЕ

Какво искаш съвременнико
днес – за да си добре!
Може би светът
в своите ръце.
Това ли е
твоята мечта.
Да но много
ще ти се услади.
Ей-тъй всичко
около теб
да се върти.
Но, човече стига
с тая твоя лакомия –
всичко да бъде
в твоите ръце!
Какво ти липсва още
мили братко?
Радвай се, че на таз земя
си роден,
и не те е натиснала нечия болест
или старостта.
Остави тази твоя химерна мечта.
Остани си беден,
но бъди истински човек!

РЕД

/По Вазовски/

Ще дойде ден когато,
и аз ще си замина.
Трева ще расне
над гроба ми студен
и червеи ще трупат
в тялото ми стаж.
Един ще жали,
друг ще ме проклина,
ще кажат – отиде си тоз
що името си записа
на белия лист.
Да!
Но написаното ще остане
и ще бие като камбана.
Вземете го с две ръце
за да остане в паметта
на всички поколения.
Така ще преживея
във вековете,
че написаното от мен
ще се чете.

ТЪГА

Лоша вест получих днес.
С думи кратки ми съобщиха
приятелят ти почина!
Замълчах думи нямах-
любовта ми стана на пепел
и поех лошата новина.
Устата ми загорча,
а сърцето ми тревожно
закрещя.
Та той ми бе истински приятел
за него аз днес тъжа
Каж ми сърце
недей мълча!
Каж ми що аз да сторя
приятеля си в черната земя
да не сложа.
Зная, че човек се ражда
и с годините расте,
за да измине пътя
на своята съдба.
Но защо ти тъй рано
го прибра?
Ех, съдба човешка!
Няма ли кой да поправи
тази грешка.
Прости и веч
прощавай приятелю
защото такава
е нашата истинска съдба.

МЪКА

Здравей, мъко моя!
Здравей и добре
си ми дошла в тия дни...
Здравей, та нали си
вече моя!
Какво от това,
че от теб ще ме боли...
Ех, мъко, мъко моя,
я ме остави –
нищо, че си моя!
Не искам повече
глава да ме боли, очите ми
да са пълни със сълзи...

РАДОСТ

Голяма радост почука
на нашата врата
на гости Ивайло 2
ни е дошъл –
за което отдавна
съм мечтал.
Нищо че сме
баба и дядо,
но туй дете ни
върна в младостта
и напълни ни душата
с безмерна радост.
Дядо като дядо,
но стъпвам по горделиво
от това.
А бабата си е баба,
умело тя търпи
и умее радостта си
да прикрива.
Ех, що да правим
щом сбъдна ни се
една мечта.
От Ивайловата поява
забравих за своите проблеми,
че немога да вървя – замечтах се
с правнука да тичам
по зелената трева.
Ех радост и обич безгранична –
оставям те като истинска мечта.

ОЧАКВАН ДЕН

От ранни зори
специален е денят.
Ех, няма свещички
над тортата
празнично да горят.
Не ехти смехът ти,
очите ти не искрят –
радостта е в теб
самия, че на 78 си вече ти!
За какво да се радва
твоята душа.
С години пълни –
от спомени радостни
и нерадостни дори,
но
силният
преминава и през сълзи!
Една огромна любов
трепти в сърцето ми
и с радост безмерна
за вечно светът
ще те дари!
Затуй напред и нагоре –
ще вървя към 100-те
се стремя
се стремя.

ДЕН

Има дата, има ден
в които моя човек –
първородния ми внук е роден!!!
Ден за чувства пъстри
оцветен – за обич отреден.
За тебе
посвещавам този стих.
Защо ли?
Защото от името си
не се отричаш
и като мен се наричаш!
Приеми го, като поздрав!
В живота е така!
Обич за обич се дарява –
само на човека,
който заслужава!
Вдигам аз чаша и знам,
че ти ще ме подкрепиш!
Ще прием за здраве и живот като
песен
за рожденият ти ден!

ОБИЧ

Като руйно вино
отлежало,
като цветете разцъфтяло
си в моите очи.
Чувствам как сърцето
ти тупти
за обич,
търсиш милите очи.
Въздишам тежко,
че младостта ни
тъй отмина,
но останахме си само
с нашата любов.
Косите побеляха,
мечтите отлетяха.
Остана само тя
прегръдката топла
Защото обич
се не дарява
тя с годините се заслужава.

ПРИЯТЕЛ И ЗАВИСТ

Приятелство или завист.
Странно нали?
Две думи различни
по смисъл.
Приятел е когато
в нужда се познава.
Тогава истината блесва
и в най-малката бедата.
Не мериш жеста,
а приемаш
приятелската ръка,
и с прегръдка
даже го даряваш
с нужната топлина.
Но ражда се тогава
завистта тъй голяма
от околните край теб.
Завиждат,
че той ти е приятел
и от злост и ярост
почернява им сърцето.

Започват да хвалят
и ласкаят – враговете ти дори.
Стават даже и активни
черпят те и с цигара
и с усмивка грозна
хвалят се навред,
че са те е черпили даже,
и със сладолед.
Но ти не бой се!
Щом приятелят ти е верен
ще се справиш
със завистта до край.

ДУША

Човек се ражда
и с годините
расте,
но един живот
никога не стига –
всичко да се разбере!
Защото той е като път
на светулка.
И колкото се мъчиш
да се нагаждаш –
получава се
парче земя в лепкавата
пръст.
Остава само името
и спомена
да свети,
докато се посипе
и то с пръст.
Това е тя – душата
на писателя, поета –
една кървяща рана
потопена в сълзи.
Една болка с много
люти рани
преживе неразбрани.
Болка превърнала
в песен своя разказ
или стих.

Тя душата на писателя
или поета
е една летяща птица
нагоре
в небесата
към непристъпните
човешки върхове.
Да това е душата
на писателя, поета
песен нежна изтръгната
от чисто сърце
носеща се
сред човешкото море,
дори и в него пулса спре.
За туй всеки пишещ брат
от страниците вика,
моли
и приканва
след бурята
да блесне синьото небе –
та тя душата му
да се превърне във въглен
в туй огнище
изпепелено от безгрижната
човешката суета.

ЗАЩО

Защо мълчиш,
Пеньо,
на пейката отстрани?
Знам казал си всичко
в твоите творби.
Бригадирско време
славно,
мерило се с труд и чест.
Но времето е минало
отдавна
и днес за хората без чест
не е вече тъй славно.
Мечтател ти
за нас си остана –
мечтател с ватенка топла
за студените дни.
Мечтател но безсмъртен
за нас си остана
с бригадирските си дни.
Спомни си Пеньо,
ти тогава ни го каза,
че трапове ще има
по нашият път
и кучета ще лаят
отстрани.

Наистина
и туй вече преживяваме,
но твоята чест и гордост
не пропиляваме.
Все още в сърцата ни
има обич и надежда,
която при теб ни довежда!
В градът на твоите мечти.
Вярно!
И той като нас остарява,
градът строен с любов,
градът на Димитров.

НЕ СМЕ НАРОД

/по стих на П.Р.Славейков/

В живота неправдата опитам
с думи да оборя.
Но опитът ми в рана се превърна
от човешки низости и страсти,
Как да вземат се повече пари.
За туй тежко ми е,
болят ме гърдите
и тъжни мисли ме морят.
Виновни ли сме,
че като мърша сме се родили
затрили сами съвестта си.
Че срамът ни отдавна е умрял
в тъмата на царството на лъжата.
Ех, вярно на маса или на чашка
сме герои и то безброй,
и за правда говорим все тогава!
Гордо бием се в гърдите
с викове процепваме тъмата.
Знам! Всичко знам!
Но искам да съм отстрани –
че така е по-сладка борбата.

За туй на времето
Дядо Славейков се провикна
срещу този земен строй:
„Не сме народ, а мърша!”
Защо ли?
Защото който се наеме
другого да учи, в отговор
упрек или псувня ще получи.

СЪДЪРЖАНИЕ

ДОБРОТА.....	3
ПОСЛАНИЕ.....	4
РЕД.....	5
ТЪГА.....	6
МЪКА	7
РАДОСТ.....	8
ОЧАКВАН ДЕН	9
ДЕН.....	10
ОБИЧ.....	11
ПРИЯТЕЛ И ЗАВИСТ.....	12
ДУША.....	14
ЗАЩО.....	16
НЕ СМЕ НАРОД	18